

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht.....	2
Omgevingsrecht.....	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMVB's	5
Natuurbescherming	5
Waterwet.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Bijstand	11
Bestuursrecht overig	11
Algemene verordening gegevensbescherming	11
Wet arbeid vreemdelingen	13
Wet Bibob	13
Wet open overheid/Wet openbaarheid van bestuur	14
Wet politiegegevens	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier	18
Asiel	19
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 1019

ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4519](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBENDE. Dwangsom- en invorderingsbesluit. I.c. heeft de rechtbank terecht overwogen dat [appellant sub 1] geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij de besluiten. De Stichting is de eigenaar van de woning en degene aan wie de last onder dwangsom is opgelegd. De omstandigheid dat [appellant sub 1] in gemeenschap van goederen is gehuwd met de enige bestuurder van de Stichting, levert slechts een afgeleid belang op. De positie van zijn echtgenote als bestuurder van de Stichting staat los van de gemeenschap van goederen. Ook de naar voren gebrachte betrokkenheid van [appellant sub 1] met het doel van de Stichting levert voor hem slechts een afgeleid belang op. Dit is een belang van zijn kinderen en niet een belang van hemzelf dat rechtstreeks is betrokken bij de aangevochten besluiten.

JnB 2023, 1020

MK ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4471](#)

college van de gedeputeerde staten van Overijssel.

Awb 1:2, 8:26 lid 1

BELANGHEBBENDE. Afwijzing handhavingsverzoek. Het gaat in deze zaak om een verzoek van [appellanten] aan het college van gs om handhavend op te treden en geoordeeld wordt dat het college van b&w van Enschede daarbij geen belanghebbende is. Dat de uitkomst van deze zaak van direct belang is voor een ook bij de rechtbank aanhangige beroepsprocedure van [appellanten] over twee door het college van b&w verleende omgevingsvergunningen maakt dat niet anders.

PARTIJ. De rechtbank heeft het college van b&w ten onrechte op de voet van artikel 8:26, eerste lid, van de Awb als partij tot het geding toegelaten. Nu echter wat het college van b&w in de beroepsprocedure heeft ingebracht, gelet op hetgeen de rechtbank heeft overwogen, voor haar beslissing niet van doorslaggevende betekenis is geweest, vormt de deelname aan het geding door het college van b&w onvoldoende grond voor vernietiging van de aangevallen uitspraak.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming" (JnB 2023, 1024).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 1021

Rechtbank Amsterdam, 30-10-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:6772](#)

college van burgemeester en wethouders van [plaats], verweerder (het college).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Bestemmingsplan

Nota Parkeernormen 2021

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Verlenen omgevingsvergunning. In het bestemmingsplan wordt verwezen naar de normen uit de Nota Parkeernormen. Hierin staat een aanvullende norm voor het halen en brengen van kinderen bij een kinderopvang. I.c. wordt geoordeeld dat uit de tekst onvoldoende blijkt wat voor voorziening gecreëerd moet worden om aan de aanvullende norm voor het halen en brengen van kinderen bij een kinderopvang te voldoen. Wat dit voor voorziening moet zijn en aan welke voorwaarden die moet voldoen, is immers op geen enkele manier geconcretiseerd. Deze norm moet daarom buiten toepassing worden gelaten. Het college heeft daarom terecht geconcludeerd dat de aanvullende norm niet aan weigering van de vergunningaanvraag ten grondslag mag worden gelegd.

JnB 2023, 1022

MK Rechtbank Midden-Nederland, 01-12-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:6400](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31 lid 1 aanhef en onder b

WABO-milieu. Besluit waarbij ambtshalve voorschriften zijn gewijzigd van aan [derde-partij] verleende omgevingsvergunning ingevolge artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Dat besluit bepaalt de omvang van het geding. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 22 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1152](#). Eiseres wil dat de rechtbank beoordeelt of er, naast de voorschriften die gedeputeerde ambtshalve aan de omgevingsvergunning heeft verbonden en die nodig zijn om te voldoen aan de actualisatieplicht, nog voorschriften nodig zijn om de verspreiding van PFAS en PFOS via de lucht naar haar perceel en de bodem van dat perceel en naar het oppervlaktewater en de waterbodem tegen te gaan. Dat valt buiten de reikwijdte van deze procedure.

Besluit waarbij gedeputeerde staten ambtshalve vier nieuwe voorschriften aan de omgevingsvergunning verbonden. [...]

3. Eiseres voert aan dat de vier nieuwe voorschriften die gedeputeerden staten met het bestreden besluit aan de omgevingsvergunning hebben verbonden te beperkt zijn, omdat niet valt uit te sluiten dat de stoffen uit de categorie PFAS, waaronder PFOS, die bij de bedrijfsvoering van [derde-partij] vrijkomen zich, behalve via het afvalwater, ook via de lucht verspreiden. [...]

4. Gedeputeerden staten stellen zich op het standpunt dat het doen van onderzoek naar verspreiding van concentraties PFAS via de lucht geen onderdeel uitmaakt van de reikwijdte van het bestreden besluit. [...]

Het oordeel van de rechtbank

7. Gedeputeerde staten zijn verplicht om voorschriften van een omgevingsvergunning te wijzigen als blijkt dat de nadelige gevolgen die [derde-partij] voor het milieu veroorzaakt, door de ontwikkeling van technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu, verder kunnen, of, door de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu,

verder moeten worden beperkt.³ Dit wordt ook wel de actualisatieplicht genoemd. Gedeputeerde staten moeten in ieder geval toepassing geven aan de actualisatieplicht als dit noodzakelijk is om te voldoen aan de nieuwste conclusies over de beste beschikbare technieken (BBT-conclusies), of aan de minimale vereisten die op grond van het afvalbeheer plan gelden voor een bepaalde afvalstroom.⁴

8. Uit de toelichting in het bestreden besluit en de toelichting van gedeputeerde staten op de zitting blijkt dat deze actualisatieplicht de grondslag is voor het besluit om aanvullende voorschriften aan de omgevingsvergunning te verbinden. Aanleiding om de extra voorschriften aan de omgevingsvergunning te verbinden was namelijk het analyserapport van de Omgevingsdienst Flevoland & Gooi- en Vechtstreek van

23 augustus 2021. Toen werden gedeputeerde staten ermee bekend dat het afvalwater van [derde-partij] concentraties PFAS en PFOS bevat en dat [derde-partij] daarmee nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaakt. De voorschriften zijn bedoeld om die nadelige gevolgen zoveel mogelijk te beperken. Met die voorschriften is de inrichting van [derde-partij] in werking volgens de meest recente BBT-conclusies voor afvalbehandeling en voldoet [derde-partij] aan sectorplan 45 van het Landelijk afvalbeheerplan 2017-2029 (LAP3), dat over de verwerking van brandblussers gaat. Dit staat tussen partijen niet ter discussie.

9. Naar aanleiding van het rapport hebben gedeputeerde staten gebruik gemaakt van hun bevoegdheid om ambtshalve de voorschriften te wijzigen van de aan [derde-partij] verleende omgevingsvergunning zoals die is opgenomen in artikel 2.31, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Naar het oordeel van de rechtbank bepaalt dat besluit de omvang van het geding. De rechtbank vindt steun voor deze opvatting in de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 22 maart 2023 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2023:1152](#)]. Dit betekent dat alleen ter beoordeling aan de rechtbank voorligt of gedeputeerde staten met de extra voorschriften voldoende doen om de nadelige gevolgen die de concentraties van groepen PFAS en PFOS in het afvalwater van [derde-partij] veroorzaken te voorkomen of te beperken tot een milieutechnisch aanvaardbaar niveau, en of daarmee wordt voldaan aan de meest recente BBT-conclusies over afvalbehandeling en aan de vereisten uit sectorplan 45 van LAP3. Tussen partijen staat niet ter discussie dat dit het geval is.

10. Eiseres wil echter dat de rechtbank beoordeelt of er, naast de voorschriften die gedeputeerde ambtshalve aan de omgevingsvergunning heeft verbonden en die nodig zijn om te voldoen aan de actualisatieplicht, nog voorschriften nodig zijn om de verspreiding van PFAS en PFOS via de lucht naar haar perceel en de bodem van dat perceel en naar het oppervlaktewater en de waterbodem tegen te gaan. Dat valt buiten de reikwijdte van deze procedure. Een andere opvatting zou ertoe leiden dat de ambtshalve bevoegdheid die gedeputeerde staten toekomt gaandeweg de procedure kan worden aangevuld of uitgebreid met een verzoek van een belanghebbende. Daarin voorziet echter artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo. De rechtbank komt dus niet toe aan een inhoudelijke bespreking van de beroepsgronden van eiseres. Nu eiseres geen beroepsgronden heeft aangevoerd tegen het besluit voor zover dat wel in deze procedure ter beoordeling ligt, zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.

11. Eiseres kan dus wel, los van de nu aanhangige procedure, aan gedeputeerde staten vragen om de door haar gewenste voorschriften aan de omgevingsvergunning te verbinden.⁵ Op de zitting is besproken dat eiseres dit verzoek al gedaan heeft en dat gedeputeerde staten een besluit zullen nemen op dit verzoek.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 16-11-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:6066](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 23-11-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:6965](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 1023

MK ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4522](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) afdeling 3.4, 8:72 lid 3 aanhef en onder a
Habitatrichtlijn 6 lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. WINDTURBINES. ONTBREKEN INSTANDHOUDINGSDOELSTELLINGEN. Natuurvergunning vervanging windturbines. **Einduitspraak na tussenuitspraak. Nader natuuronderzoek. Bij het ontbreken van instandhoudingsdoelstellingen moet uitgegaan worden van een behouddoelstelling.** **INSTANDLATING RECHTSGEVOLGEN.** Uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn kan niet kan worden afgeleid dat een passende beoordeling niet meer kan worden aangevuld nadat inspraak is geboden. In het Nevele-arrest worden geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat een aanvulling van een passende beoordeling in de bestuurlijke of rechterlijke fase, al dan niet na toepassing van een bestuurlijke of burgerlijke lus, niet kan. Ook het in stand laten van rechtsgevolgen van een vernietigd besluit leidt niet tot een situatie die volgens het Nevele-arrest in strijd is met het Unierecht. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb buiten toepassing moet blijven vanwege strijd met beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid.

[...] 1. Deze zaak gaat over de natuurvergunning voor het vervangen van vier windturbines door vier nieuwe grotere windturbines in de Karolinapolder in Dinteloord, gemeente Steenberg.

1.2. In deze uitspraak staat de vraag centraal of de rechtsgevolgen van de natuurvergunning op basis van het nadere natuuronderzoek, gelet op de reacties die [appellant sub 1] e.a. en de Stichting Sirene daarop hebben gegeven, in stand kunnen worden gelaten.

[...] - Ontbreken instandhoudingsdoelstellingen in aanwijzingsbesluit

[...] 6.2. [...] De gevolgen van een project moeten op grond van artikel 6, derde lid, van de

Habitatrichtlijn en artikel 2.8, eerste lid, van de Wnb passend worden beoordeeld, rekening houdend met de instandhoudingsdoelstellingen. [appellant sub 1] e.a. leiden daaruit af dat zolang er geen instandhoudingsdoelstellingen zijn vastgesteld het niet mogelijk is een passende beoordeling te maken die voldoet aan de genoemde bepalingen. De Afdeling deelt dat standpunt niet. Zoals ook de Europese Commissie in de publicatie "Beheer van Natura 2000-gebieden" (Publicatieblad van de Europese Unie, 25 januari 2019, C 33/2, p. 33) en in de mededeling "Beoordeling van plannen en projecten met betrekking tot Natura 2000-gebieden" (Mededeling van de Commissie, 28 september 2021, C(2021)6913 final, p. 26) aangeeft moet "bij gebrek aan instandhoudingsdoelstellingen in het kader van de passende beoordeling ten minste worden verondersteld dat het de doelstelling is te waarborgen dat de habitattypen of habitats van soorten met een beduidende aanwezigheid in het gebied niet slechter worden dan het huidige niveau (op het moment van de beoordeling) en dat de soorten niet significant worden verstoord, in overeenstemming met de vereisten van artikel 6, lid 2". Met andere woorden, bij het ontbreken van instandhoudingsdoelstellingen moet uitgegaan worden van een behouddoelstelling. Dat is het minimale beschermingsniveau dat moet worden gewaarborgd. Anders dan Stichting Sirene stelt hoeft de lopende procedure over de aanwijzing van het Krammer-Volkerak als Natura 2000-gebied niet te worden afgewacht voordat de gevolgen van het project in kaart gebracht kunnen worden.

Het betoog van [appellant sub 1] e.a. en Stichting Sirene dat een effectbeoordeling niet mogelijk is zolang er geen instandhoudingsdoelstellingen zijn vastgesteld, slaagt niet.

[...] - Conclusie reacties op het nadere natuuronderzoek

12. In wat [appellant sub 1] e.a. en Stichting Sirene over het nadere natuuronderzoek naar voren hebben gebracht ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college het nadere natuuronderzoek niet aan de vergunning ten grondslag kan leggen. Het gebrek dat in de tussenuitspraak is vastgesteld is met het nadere natuuronderzoek hersteld.

- Kunnen de rechtsgevolgen in stand gelaten worden?

[...] 13.1. Artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn bevat een procedure voor de beoordeling van plannen en projecten die significante gevolgen kunnen hebben voor een Natura 2000-gebied. De toestemming voor zo'n plan of project kan door de 'bevoegde nationale instantie' worden verleend als op basis van een passende beoordeling de zekerheid is verkregen dat het plan of project de natuurlijke kenmerken van het betrokken Natura 2000-gebied niet zal aantasten en nadat inspraak is geboden. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat het daarbij gaat over de inspraakverplichting die is opgenomen en uitgewerkt in artikel 6 van het Verdrag van Aarhus (zie o.a. HvJ EU 8 december 2016, C-243/15, ECLI:EU:C:2016:838 (Lesoochranárske zoskupenie VLK) en van 20 december 2017, C-664/15, ECLI:EU:C:2017:987 (Protect), punt 38).

In dit geval is de vergunning voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Awb. Het ontwerpbesluit en de daarbij behorende stukken, waaronder de natuurtoets, zijn ter inzage gelegd en een ieder is door het college in de gelegenheid gesteld om een zienswijze naar voren te brengen over het ontwerpbesluit.

Op deze wijze is naar het oordeel van de Afdeling voldaan aan de inspraakverplichting die voortvloeit uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 6, eerste lid, van het Verdrag van Aarhus (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1507](#), onder 5.5).

13.2. De Afdeling is van oordeel dat uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn niet kan worden afgeleid dat een passende beoordeling niet meer kan worden aangevuld nadat inspraak is geboden. De Afdeling volgt dus niet de lezing die Stichting Sirene aan deze bepaling geeft en die er kort

gezegd op neer komt dat elke aanvulling van een onderzoek betekent dat opnieuw toepassing moet worden gegeven aan afdeling 3.4 van de Awb. Een dergelijke lezing strekt, anders dan Stichting Sirene stelt, verder dan het doel van de inspraakverplichting. Met de inspraakverplichting wordt beoogd het betrokken publiek op een vroeg moment in het besluitvormingsproces te informeren en in de gelegenheid te stellen om daarin te participeren.

13.3. [...] De Afdeling ziet in het Nevele-arrest geen aanknopingspunten voor het oordeel dat een aanvulling van een passende beoordeling in de bestuurlijke of rechterlijke fase, al dan niet na toepassing van een bestuurlijke of burgerlijke lus, niet kan. Met een tussenuitspraak, bestuurlijke of burgerlijke lus kan immers juist invulling worden gegeven aan de verplichting die volgens het Hof van Justitie op de nationale bevoegde autoriteiten, inclusief de rechterlijke instanties, rust om schendingen van het Unierecht ongedaan te maken.

Ook het in stand laten van rechtsgevolgen van een vernietigd besluit leidt niet tot een situatie die volgens het Nevele-arrest in strijd is met het Unierecht. Het in stand laten van de rechtsgevolgen van een vernietigd besluit betekent niet dat de gevolgen van een besluit dat niet verenigbaar is met het Unierecht worden gehandhaafd. Voor het in stand laten van de rechtsgevolgen is immers beslissend of de inhoud van het vernietigde besluit na het herstellen van het gebrek de rechterlijke toets kan doorstaan.

13.4. Over het verzoek om prejudiciële vragen te stellen overweegt de Afdeling als volgt. Over het in stand laten van de rechtsgevolgen van een vernietigd besluit ontbreken in dit geval unierechtelijke procedureregels. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden dan op grond van het beginsel van de nationale procedurele autonomie, de toepasselijke procedureregels voor de rechterlijke beoordeling van beroepen die dienen ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan het Unierecht ontlenuen, in beginsel bepaald door het nationale recht, mits die procedureregels voldoen aan de beginselen van gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en effectieve rechtsbescherming (zie punt 5 van het arrest van het Hof van 16 december 1976, Rewe, ECLI:EU:C:1976:188, en punten 47 tot en met 49 van het arrest van het Hof van 18 maart 2010, Alassini e.a., ECLI:EU:C:2010:146).

13.5. Artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb, voldoet aan het gelijkwaardigheidsbeginsel, omdat het in elke zaak geldt, ongeacht of appellant zich beroept op het Unierecht of niet. Verder maakt deze procesregel het niet onmogelijk of uiterst moeilijk om de door het Unierecht verleende rechten uit te oefenen. Het in stand laten van de rechtsgevolgen is mogelijk als een bestuursorgaan vasthoudt aan het besluit, het gebrek herstelt en de andere partijen zich daarover in voldoende mate hebben kunnen uitlaten. Daarbij is beslissend of de inhoud van het vernietigde besluit na het herstellen van het gebrek de rechterlijke toets kan doorstaan. Er is dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb buiten toepassing moet blijven vanwege strijd met beginselen van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid. Uit het voorgaande volgt dat de door Stichting Sirene opgeworpen vraag kan worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Gelet op de arresten van het Hof van Justitie van 6 oktober 1982, Cilfit, ECLI:EU:C:1982:335, punten 13 en 14 en 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management, ECLI:EU:C:2021:799, punt 36, bestaat dan ook geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen. [...]

JnB 2023, 1024

MK ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4471](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel (hierna: het college van gs).

Habitatrichtlijn 6 lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. PROJECT. BEOORDELINGSMAATSTAF. I.c. wordt geoordeeld dat de exploitatie van het Vliegveld Twenthe Evenementenlocatie (VTE)-terrein en de evenementen die daar plaatsvinden als één project moeten worden aangemerkt. Daarom hadden de gevolgen daarvan voor Natura 2000-gebieden tezamen moeten worden beoordeeld. Deze beoordeling heeft niet plaatsgevonden. Dat betekent dat niet alle gevolgen van het project zijn onderzocht en dat de gevolgen niet in samenhang zijn beoordeeld. Omdat de vereiste beoordeling niet is gemaakt, heeft het college zich niet op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van een overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college van gs geweigerd handhavend op te treden tegen de door de Stichtingen gestelde overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (hierna: de Wnb) op het perceel Vliegveldweg 345 te Enschede.

[...] 6.3. Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, volgt uit de rechtspraak van de Afdeling dat een aanvraag voor een natuurvergunning betrekking moet hebben op alle activiteiten die tezamen één project vormen. Op die wijze is gewaarborgd dat de gevolgen van het gehele project voor het Natura 2000-gebied bij de beoordeling van een vergunning worden betrokken. De beoordeling van de gevolgen van het gehele project dient uitgangspunt te zijn van de voortoets en van de passende beoordeling. Dit kan ook worden afgeleid uit de rechtspraak van het Hof waarin meermalen is geoordeeld dat een passende beoordeling betrekking heeft op alle aspecten van een plan of project (zie bijvoorbeeld het arrest van het Hof van 11 april 2013, Sweetman, ECLI:EU:C:2013:220). Het opknippen van een project is dan ook in strijd met artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn.

6.4. De rechtbank heeft beoordeeld of de exploitatie van het terrein en de afzonderlijke evenementen die op dit terrein plaatsvinden één project zijn of elk een afzonderlijk project vormen. Zij heeft daarbij gezien of de activiteiten naar aard en tijd van elkaar te onderscheiden zijn, of er sprake is van een onlosmakelijke samenhang en of de ene activiteit een noodzakelijke voorwaarde is om de andere activiteit te kunnen uitvoeren. De Afdeling ziet in de door de Stichtingen genoemde overweging 86 van het arrest van het Hof van 7 november 2018 geen grond voor het oordeel dat de rechtbank hiermee een onjuiste beoordelingsmaatstaf heeft aangelegd. In overweging 86 van dat arrest geeft het Hof antwoord op de door de Afdeling gestelde prejudiciële vraag in de verwijzingsuitspraak van 17 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1260](#) of een handeling die plaatsvond voordat artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn van toepassing werd en thans ook nog plaatsvindt, als één enkele verrichting en mitsdien als één en hetzelfde project kan worden beschouwd. Deze situatie is hier niet aan de orde.

6.5. De Afdeling komt evenwel, anders dan de rechtbank, tot het oordeel dat de exploitatie van het terrein en de evenementen die daar plaatsvinden wel als één project moeten worden aangemerkt. Het gaat hier om een terrein bedoeld en ingericht ten behoeve van evenementen en met voorzieningen voor die evenementen. Er is daarnaast sprake van een bestendig gebruik van het terrein voor evenementen. De Afdeling wijst in dit verband op het sinds 2014 toegestane gebruik van Hangar 11 voor evenementen en de (in ieder geval) al sinds 2016 en tot op heden op het terrein georganiseerde evenementen. Hoewel, zoals de rechtbank heeft overwogen, de evenementen van

elkaar te onderscheiden zijn, kan naar het oordeel van de Afdeling het evenemententerrein en de exploitatie daarvan niet los worden gezien van de daar georganiseerde evenementen.

6.6. Omdat de exploitatie van het terrein en de daar gehouden evenementen als één project moeten worden aangemerkt, hadden de gevolgen daarvan voor Natura 2000-gebieden tezamen moeten worden beoordeeld. Deze beoordeling heeft niet plaatsgevonden. De Afdeling wijst er in dit verband op dat de stikstofdepositie voor de exploitatie van het terrein, het Airforce Festival en het festival Onder de Radar afzonderlijk is berekend. Voor andere evenementen die op het VTE-terrein plaatsvinden, is geen berekening gemaakt. Dat betekent dat niet alle gevolgen van het project zijn onderzocht en dat de gevolgen niet in samenhang zijn beoordeeld. Omdat de vereiste beoordeling niet is gemaakt, heeft het college zich niet op het standpunt kunnen stellen dat er geen sprake is van een overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. Dit heeft de rechtbank niet onderkend. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken ABRS van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2023:4534](#) (omgevingsvergunning) en [ECLI:NL:RVS:2023:4540](#) (bestemmingsplan).

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2023, 1020).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4539](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2023, 1025

MK CRvB, 30-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2233](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 15

Wet vereenvoudiging regelingen Uvw

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 12e lid 5

ZIEKTEWET. DAGLOON. De Raad ziet geen ruimte om de op artikel 15 van de ZW gebaseerde bepaling in het Dagloonbesluit in het geval van betrokkene buiten toepassing te laten.

4.2. De rechtbank heeft ten onrechte de uitspraak van de Afdeling van 2 februari 2022

[\[ECLI:NL:RVS:2022:285\]](#) van toepassing geacht. Het in die uitspraak opgenomen kader voor de directe toetsing van besluiten aan het evenredigheidsbeginsel ziet op de situatie waarin het besluit berust op een discretionaire bevoegdheid of op de uitoefening van bestuursbevoegdheden met beleidsruimte. In artikel 15, eerste lid, van de ZW is echter dwingend voorgeschreven dat uitgaan moet worden van de dienstbetrekking waarin werd gewerkt toen de werknemer door ziekte ongeschikt werd voor het verrichten van zijn arbeid. Op grond van artikel 15, tweede lid, van de ZW

kan op grond van een algemene maatregel van bestuur, het Dagloonbesluit, zijnde een algemeen verbindend voorschrift, in nader omschreven situaties worden afgeweken van de vaststelling van het dagloon als bedoeld in het eerste lid, onder meer wanneer de dienstbetrekking korter heeft geduurd dan een jaar. Van een bevoegdheid zoals bedoeld in de uitspraak van de Afdeling is hier geen sprake.

4.3. De Raad heeft in de uitspraak van 28 december 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2835](#) verwezen naar de toelichting bij de wijziging van artikel 15 van de ZW en de inwerkingtreding van het Dagloonbesluit per 1 juni 2013 in verband met de vereenvoudiging van de uitvoering van wetten door het Uvw (Wet vereenvoudiging regelingen Uvw). Zoals in deze uitspraak is weergegeven, is in de toelichting bij de wijziging van artikel 15 van de ZW [...] onder meer over de wijziging vermeld dat het Uvw met eerdere dienstbetrekkingen geen rekening hoeft te houden en dat wordt voorkomen dat eerdere dienstbetrekkingen, die mogelijk een hoger of lager salaris hadden, meetellen in het dagloon, waardoor de uitkering ten opzichte van de laatste dienstbetrekking onevenredig hoog of laag kan uitpakken. Daarbij is onderkend dat het andere uitgangspunt, het alleen meenemen van het loon uit de laatste dienstbetrekking, ten opzichte van de bestaande systematiek op individueel niveau tot andere uitkomsten kan leiden, zowel hoger als lager.

4.4. Ook in de nota van toelichting bij de invoering van het Dagloonbesluit [...] is over het dagloon voor de ZW opgenomen dat er geen rekening meer wordt gehouden met loon uit dienstbetrekkingen met dezelfde werkgever of met andere werkgevers, dat dit een wijziging is ten opzichte van het Besluit dagloonregels werknemersverzekeringen en dat die benadering aansluit bij het uitgangspunt dat het dagloon op een eenvoudige wijze moet kunnen worden berekend aan de hand van de gegevens uit de polisadministratie.

4.5. Duidelijk is dat de dagloonregels voor betrokkene nadelig uitpakken. Doordat betrokkene in februari 2021, de laatste maand van zijn dienstbetrekking bij [X], al een arbeidsovereenkomst is aangegaan met [Z] en op grond daarvan al in februari een beperkt aantal uren voor [Z] heeft gewerkt en hij vervolgens in april 2021 is uitgevallen voor zijn werk bij [Z], telt alleen het loon bij deze laatste werkgever in februari 2021 mee voor het dagloon. Artikel 12e, vijfde lid, van het Dagloonbesluit, welk artikel tot een gunstiger resultaat voor het ZW-dagloon zou leiden, is van toepassing als de dienstbetrekking zou zijn aangevangen na afloop van de referteperiode. Die situatie doet zich hier niet voor, nu de dienstbetrekking met [Z] op 10 februari 2021 is aangevangen.

4.6. Gelet op de bewuste, gemotiveerde keuze van de wetgever, zoals vermeld in overweging 4.4., ziet de Raad geen ruimte om de op artikel 15 van de ZW gebaseerde bepaling in het Dagloonbesluit in het geval van betrokkene buiten toepassing te laten.

[...]

5. Het hoger beroep slaagt.

JnB 2023, 1026

MK CRvB, 23-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2216](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 25, 65

WET WIA. LOONSANCTIE. De Raad ziet geen aanleiding de ‘voor rekening en risico’-benadering bij loonsancties, zoals die in de rechtspraak van de Raad tot op heden is neergelegd, niet langer te volgen.

De Raad is van oordeel dat sprake is van een zekere professionele bandbreedte waar het betreft de uit de aandoening van werkneemster voortvloeiende beperkingen. Dat de

inschatting van de belastbaarheid door de bedrijfsarts buiten die professionele bandbreedte valt, is door het Uvw niet kenbaar gemotiveerd en ook overigens niet gebleken. Het Uvw heeft niet aannemelijk gemaakt dat appellante in redelijkheid niet heeft kunnen komen tot de re-integratie-inspanningen die zijn verricht. Anders dan de rechtbank is de Raad daarom van oordeel dat het Uvw ten onrechte een loonsanctie heeft opgelegd aan appellante. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 1027

MK CRvB, 21-11-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:2263](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Participatiewet (PW) 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND VOOR KOSTEN BANKSTEL. ONTBREKEN VAN RESERVERINGSRUIMTE. Anders dan voorheen is de Raad nu van oordeel dat onder bepaalde omstandigheden het ontbreken van reserveringsruimte in verband met schulden wel een bijzondere omstandigheid kan zijn in de zin van artikel 35, eerste lid, van de PW. I.c. heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat zij de kosten van een bankstel niet kon betalen uit haar inkomen op bijstandsniveau door daarvoor te reserveren. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2023, 1028

MK ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4531](#)

raad van bestuur van het Centrum Indicatiestelling Zorg (hierna: CIZ).

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15, 32

Wet aanvullende bepalingen verwerking persoonsgegevens in de zorg

AVG. Verzoek inzage persoonsgegevens. I.c. wordt geoordeeld dat het CIZ de wijziging van contactpersonen in 2014 niet hoefde te loggen. Nu het CIZ dat ook niet heeft gedaan, kunnen de logginggegevens van de wijziging van [appellant]s persoonsgegevens niet verstrekt worden. Het besluit waarbij het CIZ een overzicht heeft verstrekt van de persoonsgegevens van [appellant] die het verwerkt, voldoet aan de eisen van artikel 15 van de AVG.

[...] Bij besluiten van 12 december 2019 en 31 december 2019 heeft het CIZ een verzoek van [appellant] om inzage in zijn persoonsgegevens afgewezen.

Bij besluit van 6 februari 2020 heeft het CIZ de besluiten van 12 december 2019 en 31 december 2019 gedeeltelijk ingetrokken en opnieuw beslist op het verzoek om inzage van [appellant].

Bij besluit van 21 september 2020 heeft het CIZ het door [appellant] daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard. [...]

6. [appellant] voert aan dat de rechtbank heeft miskend dat het CIZ wel zou moeten beschikken over de logginggegevens. [...] Omdat de logginggegevens zien op de wijziging van zijn persoonsgegevens als contactpersoon van zijn moeder, heeft hij recht op inzage daarin, aldus [appellant].

Moest het CIZ de wijziging van contactpersonen in 2014 loggen?

6.1. Anders dan [appellant] betoogt, hoefde het CIZ de wijziging van contactpersonen in 2014 niet te loggen. Daartoe overweegt de Afdeling het volgende.

6.2. Het verzoek van [appellant] ziet onder meer op de verwerking van zijn persoonsgegevens op 15 oktober 2014. In 2014 is [appellant] gebleken dat zijn gegevens als contactpersoon van zijn moeder uit het dossier waren verwijderd. Wat [appellant] wil is kennisneming van de logginggegevens van die verwerking. Deze logginggegevens moeten er dan wel zijn. Het CIZ heeft op de zitting bij de Afdeling gezegd dat in 2014 nog geen verplichting bestond om de wijziging van contactpersonen te loggen. Het CIZ heeft de BIO namelijk pas in 2019 geïmplementeerd en vanaf dat moment is er ook een logging- en monitoringsbeleid op dossierniveau. Uit de WGBO en de NEN-normen waarnaar [appellant] heeft verwezen volgde in 2014 volgens het CIZ ook geen verplichting om logginggegevens te bewaren, omdat die wet- en regelgeving ziet op zorgaanbieders. Het CIZ is zelf geen zorgaanbieder. Omdat het verzoek van [appellant] ziet op gebeurtenissen in 2014 beschikt het CIZ niet over de logginggegevens waar [appellant] om vraagt.

6.3. Deze mededeling van het CIZ komt de Afdeling niet ongeloofwaardig voor. Het is dan aan [appellant] om aannemelijk te maken dat er wel logginggegevens zijn bewaard. [appellant] is daarin niet geslaagd.

Op grond van artikel 32 van de AVG moet de verwerkingsverantwoordelijke passende technische en organisatorische maatregelen treffen om een op het risico afgestemd beveiligingsniveau van persoonsgegevens te waarborgen. Voor de zorg is daaraan invulling gegeven met de Wet aanvullende bepalingen verwerking persoonsgegevens in de zorg (hierna: Wabvpz). Op grond van het Besluit elektronische gegevensverwerking door zorgaanbieders zijn de door [appellant] genoemde NEN-normen sinds 2018 van toepassing op zorgaanbieders en elektronische uitwisselingssystemen voor zorgaanbieders in de zin van de Wabvpz. Het CIZ is echter geen zorgaanbieder in de zin van de Wabvpz. De Wabvpz en de genoemde NEN-normen zijn in dit geval dus niet van toepassing. Ook de WGBO is niet van toepassing, omdat het CIZ zelf geen zorg verleent. Op grond van die wet- en regelgeving was het CIZ dus niet verplicht de wijziging van contactpersonen in 2014 te loggen.

Daarnaast is de BIO in december 2018 vastgesteld door de ministerraad voor de rijksoverheid en zijn de overheidsinstanties per 1 januari 2019 gestart met de implementatie daarvan. De BIO bestond dus in 2014 nog niet en gaf dan ook geen verplichting aan het CIZ om op dat moment de wijziging van contactpersonen te loggen.

6.4. Nu het CIZ de wijziging van contactpersonen in 2014 niet hoefde te loggen en dat ook niet heeft gedaan, kunnen de logginggegevens van de wijziging van [appellant]s persoonsgegevens niet verstrekt worden. Bij het besluit van 21 september 2020 heeft het CIZ een overzicht verstrekt van de persoonsgegevens van [appellant] die het verwerkt. Het overzicht voldoet aan de eisen van artikel 15 van de AVG. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat dit overzicht niet volledig zou zijn.

6.5. Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB 2023, 1029

MK ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4542](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

EVRM 6 lid 2

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen zoals dat gold in 2018 1d

Vreemdelingencirculaire 2000 zoals die gold in 2012

WAV. BOETE. BEWIJSVOERING. ERKEND REFERENT. LOONCRITERIUM KENNISMIGRANT. 30%-REGELING. Het is aan de minister om te bewijzen dat [appellante] de vreemdeling niet conform het looncriterium heeft verlood. De minister heeft aan zijn bewijsvoeringslast voldaan. Het is vervolgens aan [appellante] om tegenbewijs te leveren. Dit kan door twijfel te zaaien over de juistheid van de feiten en veronderstellingen waarop het besluit is gestoeld. I.c. is de minister er naar aanleiding van de door [appellante] gezaaide twijfel niet in geslaagd voldoende bewijs te leveren van de overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Dit betekent dat aan [appellante] het voordeel van de twijfel moet worden gegund en moet worden geoordeeld dat de minister de boete wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav ten onrechte heeft opgelegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet Bibob

JnB 2023, 1030

MK Rechtbank Noord-Nederland, 02-11-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:5001](#)

minister voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, de minister, verweerder.

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 3 lid 6, 9

Wetboek van Strafrecht 225

WET BIBOB. EVENREDIGHEID. Weigering minister om goedkeuring te verlenen voor de verkoop van een pand als bedoeld in artikel 27, eerste lid en onder a, van de Woningwet. I.c. wordt geoordeeld dat de weigering van de goedkeuring in strijd is met artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob omdat deze weigering niet evenredig is in verhouding tot de ernst van het (vermoeden van het) strafbare feit.

[...] 1. In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiser tegen de weigering van de minister [...] om goedkeuring te verlenen voor de verkoop van een pand door de Woningcorporatie [...] aan eiser. De woningcorporatie mag dit pand, op grond van artikel 27, eerste lid, onder a, van de Woningwet, alleen verkopen na goedkeuring van de minister. Door de weigering van de minister is de verkoop niet doorgedaan.

[...] 8.2 Naar het oordeel van de rechtbank is de weigering van de goedkeuring in strijd met artikel 3, zesde lid, van de Wet Bibob. De minister mag de goedkeuring op grond van die bepaling slechts

weigeren indien deze tenminste evenredig is met, ingeval van vermoedens, de ernst daarvan en met de ernst van het strafbare feit. Weliswaar staat vast dat eiser het Bibob-formulier onjuist heeft ingevuld, maar naar het oordeel van de rechtbank is de ernst van het vermoeden dat dit valsheid in geschrift oplevert en de ernst van wat in het formulier is verzwegen niet zodanig dat weigering van de goedkeuring hiermee evenredig is. Bij deze beoordeling van de evenredigheid van de weigering weegt de inhoud van de door eiser niet vermelde strafbeschikking ook mee. De strafbeschikking gaat over een op één datum geconstateerd voorval, dat twee strafbare feiten oplevert. De aannemer van eiser was gestart met sloopwerkzaamheden en heeft geen melding hiervan gedaan, terwijl er wel asbest is aangetroffen. Dit asbest is vervolgens niet op de juiste wijze afgevoerd. Eiser heeft aangevoerd dat de strafbeschikking hierover niet opzettelijk in het formulier is verzwegen maar dat degene die het formulier voor hem heeft ingevuld hier niet van op de hoogte was. In dit geval staat de opzet tot het verzwijgen van de strafbeschikking daarom niet vast. Zonder af te willen doen aan de gevaren voor de volksgezondheid die door de overtredingen van het Bouwbesluit en het asbestverwijderingsbesluit zijn ontstaan, vindt de rechtbank voorts een weigering van de goedkeuring van de vastgoedtransactie wegens het niet vermelden van de strafbeschikking voor die overtredingen in dit geval niet evenredig. De beroepsgrond slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid/Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2023, 1031

MK ABRS, 06-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4525](#)

korpschef van de politie.

Wet open overheid (Woo) 10.1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10, 11

WOB. VERZOEK. DOCUMENT. BERUSTEND STUK. WEIGERINGSGRONDEN. I.c. wordt geoordeeld dat voor zover het gaat om machtigingen van de officier van justitie, appellant aannemelijk heeft gemaakt dat er, in tegenstelling tot de uitkomsten van het onderzoek van de korpschef, meer documenten onder de korpschef berusten. Het ligt op de weg van de korpschef om al het redelijkerwijs mogelijke te doen om de machtigingen, die bij hem hadden behoren te berusten, te achterhalen. Als dat niet mogelijk blijkt dient de korpschef te motiveren waarom hij de machtigingen niet meer kan achterhalen.

De korpschef heeft een grote hoeveelheid informatie openbaar gemaakt. Sommige documenten of delen daarvan heeft hij terecht niet openbaar gemaakt met een beroep op artikel 10, tweede lid, aanhef en onder c, d, e en g en artikel 11 van de Wob.

[...] Bij besluit van [...] heeft de korpschef op verzoek van [appellant] diverse documenten gedeeltelijk openbaar gemaakt en openbaarmaking van diverse andere documenten geweigerd.

[...] 1. [...] Het verzoek gaat - kort samengevat - over alle documenten over de demonstratie of het protest dat op 4 juli 2020 in Utrecht, onder andere in park Oog in Al, plaatsvond. De demonstratie of het protest ging over de maatregelen ter bestrijding van COVID-19. [...]

[...] Zijn er meer documenten?

[...] 6.4. De korpschef heeft medegedeeld dat er geen door de officier van justitie afgegeven machtigingen voor de inzet van onder andere ANPR [Red: automatische kentekenplaatherkenning] zijn aangetroffen. Hij ontkent niet dat dergelijke machtigingen er wel hadden moeten zijn. Uit de

gedeeltelijk openbaar gemaakte informatie, zoals document 2a, blijkt bovendien ook dat die opsporingsmethoden, waarvoor machtiging van de officier is vereist, zijn ingezet. In zijn schriftelijke uiteenzetting schrijft de korpschef: "Het is de korpschef bekend dat soortgelijke verzoeken als hier aan de orde ook in behandeling zijn geweest bij het Openbaar Ministerie. Voor zover bekend zijn ook daar geen machtigingen aangetroffen." Uit de woorden 'voor zover bekend' blijkt onvoldoende of de machtigingen - al dan niet via het Openbaar Ministerie - niet toch te achterhalen zijn. Het ligt op de weg van de korpschef om al het redelijkerwijs mogelijke te doen om de machtigingen, die bij hem hadden behoren te berusten, te achterhalen. Zie de uitspraak van de Afdeling van 25 januari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:264](#), onder 6.1. Als het niet mogelijk blijkt om de machtigingen te achterhalen, dient de korpschef te motiveren waarom hij de machtigingen - zowel bij hemzelf als bij het Openbaar Ministerie - niet meer kan achterhalen.

Het betoog slaagt.

Heeft de korpschef openbaarmaking van informatie terecht geweigerd op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder c, d, e en g, van de Wob?

7. De korpschef heeft een grote hoeveelheid informatie openbaar gemaakt. Sommige documenten of delen daarvan heeft hij niet openbaar gemaakt met een beroep op artikel 10, tweede lid, aanhef en onder c, d, e en g, van de Wob. In zijn besluit op bezwaar heeft hij per categorie van documenten een motivering voor toepassing van de betrokken weigeringsgrond gegeven. In de inventarislijst heeft hij daarnaast per document aangegeven welke weigeringsgrond van toepassing is en ook nog kort aangegeven om welke informatie het gaat die niet openbaar wordt gemaakt. Daarmee heeft de korpschef zijn besluit voldoende gemotiveerd. Anders dan [appellant] stelt, wordt hij daardoor niet in zijn procespositie geschaad. De Afdeling heeft met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennisgenomen van de niet openbaar gemaakte documenten of delen daarvan en komt tot het oordeel dat de korpschef openbaarmaking van deze informatie met een beroep op dit artikel heeft mogen weigeren. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. De Afdeling licht dit aan de hand van de weigeringsgronden toe.

[...] - Opsporing en vervolging van strafbare feiten (c) en inspectie, controle en toezicht door bestuursorganen (d)

[...] 8.2. De korpschef heeft met de door hem gegeven motivering het belang van de opsporing en vervolging van strafbare feiten en het belang van inspectie, controle en toezicht zwaarder mogen laten wegen dan het belang van openbaarmaking van de betreffende documenten. De Afdeling heeft eerder overwogen dat het enkele feit dat een document inzicht geeft in de werkwijze van de politie onvoldoende is om openbaarmaking te weigeren wegens het belang van opsporing en vervolging van strafbare feiten. Zie de uitspraak van 28 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:715](#), onder 9.2. De verwijzing van [appellant] naar deze uitspraak kan hem echter niet baten. Daarvoor is van belang dat de korpschef in dit geval veel informatie over algemeen bekende werkwijzen wel openbaar heeft gemaakt. In deze uitspraak heeft de Afdeling daarnaast overwogen dat het belang van openbaarmaking van informatie over - kort samengevat - de werkwijze van de politie bij mobiel banditisme niet opweegt tegen het belang van de opsporing en vervolging van strafbare feiten en het belang van inspectie, controle en toezicht door bestuursorganen wegens het risico op calculerend gedrag bij criminelen. Die situatie doet zich in deze zaak ook voor ten aanzien van demonstranten. De Afdeling verwijst daarvoor ook naar haar uitspraak van 19 december 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY6779](#), onder 5.3. [appellant] stelt weliswaar terecht dat aannemelijk is dat de politie handhavend optreedt bij overtredingen of misdrijven en dat bekend is dat de politie het overtreden van sommige verboden tolereert, maar door openbaarmaking van specifieke informatie

daarover heeft iedereen inzicht in welke keuzes de politie bij een dergelijke demonstratie maakt. De korpschef heeft voldoende gemotiveerd dat dit niet wenselijk is in het licht van het toezicht en de opsporing en vervolging en dat die belangen dus zwaarder wegen dan het belang van openbaarmaking. Dat de politie haar werkwijze aanpast aan de omstandigheden, betekent niet dat informatie over eerdere demonstraties haar waarde verliest voor toekomstige gevallen. Hoewel [appellant] ten slotte terecht stelt dat de inzet van personeel en materieel deels voor iedereen via bijvoorbeeld een journaaluitzending zichtbaar is, zoals de inzet van een helikopter en stadsbussen voor het arrestantenvervoer, neemt dat niet weg dat door openbaarmaking van informatie daarover een volledig beeld daarvan algemeen bekend wordt. De korpschef heeft met de door hem gegeven motivering voldoende gemotiveerd dat ook dat niet wenselijk is en dat dit aan openbaarmaking van die informatie in de weg staat.

Het betoog slaagt niet.

- Eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer (e)

[...] 9.2. Zaaksofficieren moeten in beginsel aanvaarden dat hun naam die in de stukken ten behoeve van opsporing en vervolging is opgenomen bekend wordt. Zie de uitspraak van de Afdeling van 5 november 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3927](#), onder 4. Om zulke stukken gaat het in dit geval echter niet, omdat de documenten een verslag over de inzet van de politie bij een demonstratie (document 7), een verslag van een startbijeenkomst van het stafoverleg (document 30), app info van het Hoofd opsporing en taakcommandanten (document 41) en een verslag van een bijeenkomst van het stafoverleg (document 42) bevatten. De korpschef heeft met de onder 9.1 weergegeven motivering een toereikende motivering gegeven waarom openbaarmaking van de namen in dit concrete geval achterwege moet blijven. De korpschef heeft het belang van eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer in dit geval zwaarder mogen laten wegen dan het belang van openbaarmaking van de naam van een officier van justitie. Hij heeft de namen van de officieren van justitie in de betrokken documenten daarom niet openbaar hoeven maken.

9.3. [appellant] heeft er ten slotte op gewezen dat in document 8 de naam van een officier openbaar is gemaakt. De korpschef was tijdens de zitting niet aanwezig, zodat hij niet heeft kunnen uitleggen waarom dat zo is. Volgens [appellant] gaat het niet om een fout bij het weglakken, omdat de handtekening onder de naam wel is weggelakt. De Afdeling constateert dat het stuk waarin de naam voorkomt een last betreft waarin aan opsporingsambtenaren bevoegdheden worden toegekend, bijvoorbeeld om personen aan hun kleding te onderzoeken, en dus een ander soort stuk is dan de onderhavige stukken. De handelwijze van de korpschef met betrekking tot de last brengt dus niet mee dat de naam van de officier van justitie in de onderhavige documenten ook openbaar moet worden gemaakt.

Het betoog slaagt niet.

- Het voorkomen van onevenredige bevoordeling of benadeling (g)

10.2. De korpschef heeft met de door hem gegeven motivering het belang van het voorkomen van onevenredige benadeling zwaarder mogen laten wegen dan het belang van openbaarmaking van de informatie. Voor zover de korpschef de openbaarmaking van de namen heeft geweigerd omdat er sprake is van een samenwerking tussen de rechtspersoon en de politie en dat bij die rechtspersonen tot onevenredig nadeel kan lijden wegens mogelijke acties van kwaadwillende personen, heeft [appellant] te kennen gegeven dat hij die redenering kan volgen. [appellant] betoogt echter dat de namen van de horecagelegenheden waar de demonstranten zich hebben verzameld of hebben overnacht openbaar gemaakt kunnen worden. Die horecagelegenheden kunnen volgens hem namelijk niet geassocieerd worden met de demonstratie. De Afdeling volgt [appellant] hierin niet. De

openbaarmaking van de namen kan er wel toe leiden dat deze horecagelegenheden geassocieerd worden met de demonstratie en dat kan tot de hiervoor genoemde acties van kwaadwillende personen leiden. Daarvoor is van belang dat een deel van de informatie in de betreffende documenten terecht is weggelakt, waardoor onduidelijk is welke rol de horecagelegenheid precies speelt en of er bijvoorbeeld sprake is van een samenwerking tussen de horecagelegenheid en de politie. Anders dan [appellant] betoogt, is het niet relevant of de betreffende horecagelegenheid inmiddels niet meer onder die naam bestaat.

Het betoog slaagt niet.

Heeft de korpschef openbaarmaking van informatie terecht geweigerd op grond van artikel 11 van de Wob?

[...] 11.2. Anders dan [appellant] betoogt, heeft de rechtbank deze weigeringsgrond niet te ruim uitgelegd. De Afdeling heeft met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennisgenomen van de desbetreffende documenten. De documenten zijn bestemd voor intern beraad en de weggelakte passages zijn persoonlijke beleidsopvattingen over onder andere de toepassing van geweld en middelen. De korpschef heeft artikel 11, eerste lid, van de Wob terecht toegepast. Bij de toepassing van het tweede lid heeft het bestuursorgaan beslissingsruimte en moet het een belangenafweging maken. Zie de uitspraak van de Afdeling van 24 februari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:399](#), onder 8.6. De korpschef heeft met de door hem gegeven motivering ook geen toepassing hoeven geven aan artikel 11, tweede lid, van de Wob. Daarbij is ook van belang dat de korpschef veel informatie wel openbaar heeft gemaakt. In alle drie de documenten heeft hij slechts een paar zinnen met een beroep op artikel 11 van de Wob niet openbaar gemaakt.

Het betoog slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB 2023, 1032

Rechtbank Den Haag, 16-11-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:17461](#)

korpschef van de Nationale Politie, verweerder.

Wet politiegegevens (Wpg) 25, 26 lid 3

WET POLITIEGEGEVENS. INZAGE. Uit artikel 26, derde lid, van de Wpg volgt dat alleen een advocaat inzage kan krijgen namens eiseres. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat dit anders is als eiseres zelf inzage wil krijgen en iemand wil meenemen om haar bij te staan.

Aangezien i.c. de gemachtigde van eiseres geen advocaat is, mocht verweerder zijn aanwezigheid bij de inzage weigeren.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 1033

MK ABRS, 04-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4476](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 3 lid 1, 6 lid 1, 7 lid 1 lid 2, 8 lid 4, 12 lid 1 lid 2, 13 lid 1 lid 2, 16 lid 1 lid 2

Vw 2000 9 lid 2

Vb 2000 3.74, 8.7, 8.12, 8.13, 8.15, 8.17

REGULIER. Gemeenschapsonderdaan. Middelenvereiste. De staatssecretaris heeft wel benoemd dat de vreemdeling nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand, maar hij heeft niet toegelicht hoe hij dat bij zijn beoordeling heeft betrokken. Dat klemt temeer omdat de vreemdeling er in hoger beroep terecht op wijst dat zij bij haar aanvraag en in de bezwaarfase veel stukken heeft overgelegd over haar inkomen.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2502](#), onder 19.5 en 19.6), is de omstandigheid dat geen beroep is gedaan op het socialebijstandstelsel een zelfstandig onderdeel in de beoordeling van de staatssecretaris van de vraag of een Unieburger over voldoende middelen van bestaan beschikt. De staatssecretaris moet, in het geval de economisch inactieve Unieburger aantoonbaar te beschikken over middelen die aanzienlijk onder het normbedrag liggen, aan de omstandigheid dat die Unieburger geen beroep heeft gedaan op het socialebijstandstelsel uitdrukkelijk betekenis toekennen. Hij mag daarbij niet van de Unieburger verlangen dat deze aannemelijk maakt volledig door iemand anders onderhouden te worden. Van het hebben van voldoende middelen kan ook sprake zijn als geringe middelen tegenover structureel lage uitgaven staan.

2.3. De staatssecretaris heeft in het besluit van 18 juli 2022 wel benoemd dat de vreemdeling nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand, maar hij heeft niet toegelicht hoe hij dat bij zijn beoordeling heeft betrokken. Dat klemt temeer omdat de vreemdeling er in hoger beroep terecht op wijst dat zij bij haar aanvraag en in de bezwaarfase veel stukken heeft overgelegd over haar inkomen. [...]

2.6. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de vreemdeling met deze stukken, in samenhang bezien, naar het oordeel van de Afdeling wel degelijk concreet bewijs aangedragen over haar inkomsten in de desbetreffende periode en ook over de vraag hoe zij hiervan kon rondkomen zonder een beroep te doen op het socialebijstandstelsel. De staatssecretaris heeft in het besluit van 18 juli 2022 daarom in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb niet deugdelijk gemotiveerd waarom de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vijf jaar lang onafgebroken rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8.17, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 1034

MK ABRS, 04-12-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:4474](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

2008/115/EG 5

EVRM 3

ASIEL. De staatssecretaris heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij een terugkeerbesluit mocht nemen. De RvV heeft namelijk uitvoerig gemotiveerd dat en waarom de vreemdeling bij terugkeer naar Albanië het risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

2. In zijn enige grief klaagt de vreemdeling onder meer over het oordeel van de rechtbank dat de omstandigheid dat de RvV [Belgische Raad voor Vreemdelingenbetwistingen] heeft geoordeeld dat de Belgische autoriteiten hem niet mogen uitzetten naar Albanië wegens risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, niet wegneemt dat op hem een vertrekplicht kan rusten. Volgens de vreemdeling heeft de rechtbank niet onderkend dat de staatssecretaris gelet op het oordeel van de RvV geen terugkeerbesluit had mogen nemen.

2.1. In het arrest van 6 juli 2023, AA, [ECLI:EU:C:2023:540](#), punt 52, heeft het Hof van Justitie overwogen dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn eraan in de weg staat dat een lidstaat een terugkeerbesluit neemt als vaststaat dat terugkeer van de desbetreffende vreemdeling naar het beoogde land van bestemming voor onbepaalde tijd is uitgesloten op grond van het beginsel van non-refoulement. In het licht daarvan heeft de rechtbank achteraf bezien niet onderkend dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij een terugkeerbesluit mocht nemen. De RvV heeft namelijk uitvoerig gemotiveerd dat en waarom de vreemdeling bij terugkeer naar Albanië het risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De staatssecretaris had daarom moeten motiveren waarom zo'n risico zich volgens hem niet voordoet. Het voorgaande neemt echter niet weg dat de staatssecretaris opnieuw tot de conclusie zou kunnen komen dat hij een terugkeerbesluit mag nemen.

JnB 2023, 1035

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 08-11-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:18691](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 28

ASIEL. Wanneer een vreemdeling zonder goede reden niet verschijnt bij het nader gehoor is naar het oordeel van de rechtbank in de regel geen sprake van een toereikend onderzoek ten gronde als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Procedurerichtlijn. Er zijn echter situaties denkbaar waarin er - ondanks het ontbreken van een nader gehoor waarin asielmotieven naar voren zijn gebracht - wél sprake is van volledig onderzoek naar de aanvraag en er in redelijkheid geen twijfel bestaat over de ongegrondheid van de aanvraag. Een dergelijke situatie doet zich ook voor in het geval van eiser. Eiser heeft zich namelijk afgemeld voor het nader gehoor en daarbij aangegeven dat hij geen prijs stelt op een nader gehoor, terwijl in de uitnodiging voor het nader gehoor expliciet was vermeld dat bij het niet verschijnen zonder goede reden, de staatssecretaris ervan uitgaat dat eiser de asielaanvraag niet wil doorzetten.

Onder deze omstandigheden is er geen aanleiding voor nader onderzoek door de staatssecretaris en kan het onderzoek als volledig worden beschouwd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 1036

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 11-10-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:18799](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 10

DUBLINVERORDENING. Gezinslid. Eiser heeft voorafgaand aan de indiening van het claimverzoek aan Zwitserland – en derhalve binnen de termijn, gesteld in artikel 7, derde lid, van de Dublinverordening, melding gemaakt van de naam, de verblijfplaats en het V-nummer van zijn gestelde echtgenote. Het had op grond van het beginsel van loyale samenwerking met Zwitserland ten minste op de weg van verweerder gelegen aan de Zwitserse autoriteiten mee te delen dat een gesteld gezinslid van eiser in Nederland een asielverzoek had ingediend waarop nog niet was beslist.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 1037

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 24-10-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:18800](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Verkeersdrukte is in beginsel geen bijzondere omstandigheid die verblijf in politiecel langer dan 24 uur na inbewaringstelling rechtvaardigt.

7. Voor bewaring wordt in de regel gebruik gemaakt van een gespecialiseerde inrichting. Dit is een Unierechtelijke voorwaarde voor bewaring. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt verder dat een vreemdeling alleen in een niet-gespecialiseerde inrichting kan worden geplaatst als de bijzondere omstandigheden van het geval dat rechtvaardigen. Uit de uitspraken van de Afdeling van 13 augustus 2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:1813](#)] en van 16 november 2022 [[ECLI:NL:RVS:2022:3290](#)], waarin de Afdeling heeft geoordeeld dat tijdelijke plaatsing in een politiecel mag om het vervoer naar en de plaatsing in een gespecialiseerde inrichting te regelen, maakt de rechtbank op dat wanneer dit minder dan 24 uur heeft geduurd deze plaatsing vanwege voornoemde organisatorische redenen kan worden gerechtvaardigd. Zodra deze plaatsing in een politiecel langer dan 24 uur heeft geduurd, zoals in het onderhavige geval, kan dit echter niet zonder meer hierdoor worden verklaard en zal verweerder dienen te motiveren waarom een meerdaagse plaatsing in een politiecel vanwege bijzondere omstandigheden was gerechtvaardigd. De rechtbank leidt, anders dan verweerder, uit voornoemde rechtspraak af dat sprake is van een meerdaags verblijf indien er meer dan 24 uur na de inbewaringstelling is verstreken voordat overplaatsing naar het detentiecentrum plaatsvindt.

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende onderbouwd waarom een plaatsing van eiser in een politiecel langer dan 24 uur in dit geval nodig was vanwege bijzondere omstandigheden. Dat de geplande ritten uitliepen en eiser daarom later naar het detentiecentrum is vervoerd, is daartoe onvoldoende. Hieruit blijkt namelijk niet van een bijzondere omstandigheid die een langer verblijf dan 24 uur in een politiecel rechtvaardigt. Het is immers aan verweerder zodanige organisatorische maatregelen te treffen dat ook in geval van vertragingen in vervoersbewegingen tijdige overplaatsing naar een detentiecentrum wordt gewaarborgd. Van verweerder mag daarom gevergd worden dat hij in voorkomend geval toelicht dat en waarom de overschrijding van de termijn van 24 uur het gevolg was van omstandigheden die in redelijkheid niet voor het risico van verweerder zouden mogen worden gelaten. Verkeersdrukte is naar het oordeel van de rechtbank in beginsel niet zo'n omstandigheid.

9. Gelet op de uitspraak van de Afdeling van 7 september 2023 [[ECLI:NL:RVS:2023:3414](#)] maakt de overschrijding van de termijn van 24 uur verblijf in een politiecel de maatregel van bewaring die aan eiser is opgelegd onrechtmatig, nu verweerder niet heeft gemotiveerd waarom een langer verblijf dan 24 uur in een politiecel gerechtvaardigd was.

[Naar inhoudsopgave](#)